Tak for en god debat i går - også tak for de mange, der sagde, at de godt kunne lide talen. Jeg tror, det er udtryk for, at vi på de meget lange strækninger er enige både om, hvad vi selv vil, hvor vi er på vej hen, hvordan vi prioriterer, men også bedømmelsen af den politiske modstander vi er oppe imod.
Jeg vil i denne replik ikke detaljeret svare alle 69, tror jeg det var, der havde ordet. Også fordi det var langt fra alle, der stillede spørgsmål. Mange var inde på at markere synspunkter i EU-debatten frem til afstemningen i dag. Det, der var lykkeligt ved den del, som fyldte meget i vores debat i går aftes, det var, at der var faktisk ikke nogle indslag, der talte for, at vi socialdemokrater ikke skal være den stærke kraft for en helhjertet, uforbeholden dansk deltagelse i det europæiske samarbejde.
Tak til alle dem, der var omkring EU-temaet, Kristen, Henrik, Dan Jørgensen, Claus Larsen-Jensen, Katrine fra DSU, Henning Jensen, Anders Kronborg, Ole Christensen, Britta Thomsen, Anna Haaland, Benny Hestbech, Einer Lyduch, Steen Nielsen, Bo Morthorst Rasmussen, Lars Midtiby og Ritt, der til sidst jo sagde, hvad jeg er enig i, nu bliver vi altså nødt til at få alvoren ind i debatten om vores deltagelse i det europæiske samarbejde.
Der var en bemærkning fra Klaus Hækkerup om, at der var en afgørelse i EU, som du syntes var forkert. Jeg er ikke dybt inde i lige den problemstilling, du nævnte, men jeg vil bare sige, at det jeg sagde i går og som jeg har indtryk af, at de fleste, der havde ordet, var enige i. Vi synes jo, at alt er godt i EU. Der er meget, vi vil have lavet om. Der er meget, vi synes skal være anderledes.
Det som bare ikke er klogt er, hvis man gør det til et argument imod overhovedet at være med og ender med at bidrage til, at Danmark som måske det eneste - eller et af et par europæiske lande - ikke har medbestemmelse på den videre udvikling.
Der har været andre bemærkninger til det internationale - Jeppe Kofod bl.a. var inde på nødvendigheden af, at vi kommer tilbage
til vores bistandsmil på 1% og tilbage til FN-samarbejdet, Tejs Laustsen Jensen var inde på vores ansvar, forpligtelser i det internationale - jeg er enig i det, der blev sagt. Tyrkiet i EU har ikke været nævnt her, men har fået et ord med på vejen fra det radikale landsmøde, hvor man siger, at nu løber den socialdemokratiske formand fra de forpligtigelser, vi har påtaget os overfor Tyrkiet. Forstå mig ret, hvad jeg har sagt om den sag. Jeg har sagt, at det ligger under alle omstændigheder langt ude i fremtiden, fordi de ikke opfylder kriterierne. Jeg har også sagt, at jeg er ikke

overbevist om, at alle europæiske lande er helhjertede i deres opbakning til de løfter, der er givet, og at det værste, man kan gøre ved den europæisk orienterede tyrkiske offentlighed, det er at køre det her meget langt, hvis man så ikke er villig til at gøre skridtet fuldt ud. Men nu må vi se, hvad der kommer til at ske. Det er en lang proces, og der er under alle omstændigheder i den proces naturligvis et meget vanskeligt og utrolig langvarigt spørgsmål om tilpasningen af det tyrkiske arbejdsmarked til resten af Europa.

Så meget om det internationale.

Vi har malet vore holdninger og synspunkter op i debatten. Jeg gjorde det i går - mange supplerede. En enkelt - Peter Baunsgaard - var lidt usikker på, om vi overdrev - om jeg overdrev, når jeg sagde, at vi havde talt for meget om fællesskab og for lidt om den enkelte. Jeg tror mere, det er spørgsmålet om, hvordan andre mennesker opfatter os. Jeg tror mere, det er spørgsmålet om, at vi får formuleret os - som jeg forsøgte at give mit bidrag til i går - på en sådan måde, at det ikke er muligt for Venstre, at stjæle begrebet frihed fra os. Vi vil simpelthen ikke acceptere, at Venstre har monopol på frihedsbegrebet. Det er os, der har den klare forståelse i ord og handling og historie for, at der er nogle materielle samfundsmæssige forudsætninger, der skal være opfyldt, hvis frihed skal være andet end en tom floskel for en stor del af befolkningen, der ikke har særlig mange penge i ryggen.

Vi har talt om værdikampen. Værdierne, der fosser ud af det danske samfund. Svend trak op nogle klare forskelle i prioritering og i holdninger hos dem og os. Mette Frederiksen holdt - jeg havde nær sagt som sædvanligt - en stærk, stærk tale mod de to slags fundamentalisme, vi oplever i den muslimske verden med så frygtelige udskejelser i ren terrorisme også som fænomener hos de få. Men også den fundamentalisme, religiøst farvede konservatisme, som der i dag er så indflydelsesrig i Amerikas Forenede Stater. Mette sagde: "Vi skal kæmpe for mangfoldigheden". Og det betyder jo nok, at vi skal kæmpe meget med Brian Mikkelsen. Derfor er jeg glad for, at vi har Mette på den sag. Jacob Buksti var inde på portostøtten, som jo i høj grad er en symbolsk sag, men også en meget kontant sag om, at ikke bare er regeringen af nød på grund af sit såkaldte skattestop er nødt til at lave nedskæringer alle vegne, men de gør det altså også med rimelig stor præcision, sådan at det begrænser ytringsmulighederne hos dem, som de ikke i særlig høj grad er enige med. Og derfor er det her en sag, der har principielle undertoner langt ud

over de pengetal, det handler om.
Helle Thorning-Schmidt var inde på vores forpligtelse til at gøre op med snæversyn og middelmådighed og sagde også to ord om Christiania. Og det synes jeg var godt, at det blev nævnt. Vi synes, der skal lovliggøres på Christiania. Vi vil ikke have ulovlig hashsalg og sådan noget. Men det at ville have normaliseret Christiania er i virkeligheden noget utrolig mærkværdigt noget. Det er jo netop det skæve, der er spændende ved det eksperiment. Og hele den der astfalt-filosofi, der ligger i den borgerlige regering om, at nu skal der laves en fin konkurrence, og der skal asfalteres på vejene, og der skal flytte nogle andre mennesker ind - det tror jeg i virkeligheden netop er udtryk for det snæversyn og den middelmådighed, Helle Thorning advarede imod, at vi i hvert fald forfaldt til.
Så har vi talt om at investere i fremtiden, skabe flere værdier. Nicolai Wammen talte om vores finanslovsudspil og de prioriteringer, vi har lagt frem, som blev fremført på en meget stærk og klar måde i den forløbne uge. Vi har også talt om seniorerne - det grå guld - og i den forbindelse havde Lizzi Kjær Mørck nogle kritiske bemærkninger om vores forslag om at give arbejdsgiverne en betaling, når de fyrede den ældre arbejdskraft. Det vil jeg godt gøre nogle bemærkninger om. Nemlig følgende: Vi er nødt til at slå nogle voldsomme slag i bolledejen for at få ændret holdningerne til den ældre arbejdskraft. Vi kan ikke acceptere, vi vil ikke acceptere, at det skal være menneskers selvforståelse og arbejdsgivernes reaktionsmønster, at folk i 50erne er overflødige, når de bliver fyret, kan de ikke komme ind igen på andre jobs. Det strider mod stadig flere seniorers egne ønsker, og det strider imod det danske samfunds behov. Vi ved, vi får brug for de mennesker om fem år - derfor må vi gøre alt for at undgå, at de nu varigt parkeres i dagpenge og efterlønssystemet mod deres vilje.
Og der kan det godt være, at det forslag, vi har lagt frem ikke er det eneste saliggørende. Vi har sagt, at arbejdsgiverne
skal betale et beløb - ikke som bøde, ikke som erstatning til den ældre lønmodtager, de fyrer - men som et bidrag til efteruddannelse og jobsøgning for den pågældende. Et beløb, som kan gå med over til den næste arbejdsgiver. Jeg prøver at løse det der med, at det ikke kan være et bestemt beløb, der er meget stort, lige når man bliver 55, for så fyrer man folk lige før de bliver 55, så det bliver mere en glideskala. Alt det der kan man selvfølgelig teknisk løse. Det er ikke teknikken, der optager mig. Det, der optager mig, det er, at vi er nødt til at få lavet en symbolhandling, der er tilstrækkelig

stærk til, at denne diskussion kommer op til overfladen. Og så er det meget godt, at Arbejdsgiverforeningen og LO og Venstre/Konservative og mange andre veletablerede institutioner i det her land siger, at det ikke er noget godt forslag. Det vil jeg gerne høre på, men jeg vil først og fremmest lytte til det, når de samme mennesker kommer op med nogle forslag, der faktisk kan bidrage til løsningen af det her problem.

Tina Cordrey var inde på, at integration jo ikke kun handler om indvandrere, men i meget meget høj grad også handler om fysisk og psykisk handicappede, og Søren Eriksen, Arne Dahl Andersen var inde på handicapåret, som noget Socialdemokraterne også må forpligte i at støtte en virkningsfuld handlingsplan til. Det vil vi gøre. Og det handler jo så igen også om flexjobs. Det handler om, at vi i kraft af, at vi får arbejdsmarkedet i den positive retning igen får fornyet energi i fremskaffelsen af flexjob til alle de mennesker, der kan og vil gøre noget, men ikke kan det hele, som er nødt til at få en eller anden støtte med for at være i job, men som vi har brug for, og som vi skylder også kan få lov at være med i det sociale netværk og den værdiskabelse, der sker på arbejdsmarkedet.

Indvandrerne har vi talt om - det vender jeg tilbage til om et øjeblik.

De faglige uddannelser var Rasmus Horn Langhoff inde på - regeringens planer om at erstatte praktikgodtgørelsen på skolepraktik med SU. Det er et forslag, vi skal bekæmpe.

Det er et forslag, vi skal bekæmpe, fordi vi kan ikke være bekendt at skærpe den klassedeling, der i virkeligheden allerede nu ligger mellem erhvervspraktik og skolepraktik. Jeg mener, at den rigtige indretning af de faglige uddannelser er, at alle unge uanset etnisk oprindelse eller uanset baggrund i øvrigt får en mulighed for en vis erhvervspraktik. At vi undgår en deklassering af dem, der ikke lige selv kan finde en praktikplads. Og det vil sige, at en

rigtig faglig uddannelse efter min opfattelse skal være sammensat af tilstrækkeligt fremskaffede praktikpladser ude i virksomhederne og så måske et vist element af skolepraktik. Men der skal være ens vilkår for alle, og hvis vi skal fremskaffe de fornødne praktikpladser, så forudsætter det også, at vi bruger mere håndfaste økonomiske virkemidler i forhold til virksomhederne til at fremskaffe de praktikpladser. Dem, der ikke selv vil bidrage, kommer til - hvis vi skal bestemme - at betale et ganske klækkeligt bidrag til, at andre løser opgaven.

I virkeligheden mener vi, at virksomhedernes forpligtelser ligger på to strækninger. Virksomhedernes forpligtelser ligger i forhold til at fremskaffe praktikpladserne, men det ligger også på at bidrage kollektivt til, at de kommer tilbage til et ordentligt efteruddannelsesniveau for deres egne medarbejdere og for dem, der er ledige. Det ligger også i vores finanslovsforslag, at sådan skal midlerne fremskaffes, og det har jo en meget enkel logik det her. Nemlig, at det er ikke muligt at forestille sig, at de prioriteringer, den enkelte virksomhed har i forhold til sine medarbejderes efteruddannelse også summer op til tilstrækkelig indsats for samfundet som helhed. Derfor skal der være en åben adgang for det enkelte menneske til at dygtiggøre sig, til at videreuddanne sig uden økonomiske spærrebomme, uden rationering og uden deltagergebyr, men hvis det skal være tilfældet, så skal der være en kollektiv finansiering og det er det, vi foreslår - og det var også det, vi var på vej med, da vi senest havde en socialdemokratisk ledet regering.
I øvrigt var Carsten Hansen inde på den nødvendige indsats særligt for de læsesvage. Henrik Smedegård var inde på problemet med den forholdsvise store betaling til diplomuddannelserne, og der tror jeg nu nok, at det først og fremmest er et spørgsmål om også at forpligte de offentlige arbejdsgivere mere præcist til at få sendt læger og sygeplejersker og andre på de uddannelser. Niels Henry summede hele vores filosofi omkring dette med efteruddannelser op til udvikling i stedet for afvikling. Så nogle bemærkninger om velfærdsreformer, udvikling af den offentlige sektor. Kristian Madsen sagde i sin tale til os i går, at vi var bange for et eller andet. Jeg er ikke bange. Det tror jeg heller ikke Henrik Sass Larsen er, den tidligere DSU-formand som vi har sat i spidsen for vores velfærdsgruppe i folketingsgruppen. Jeg skulle hilse fra Henrik og sige til Kristian,
"det skal nok gå alt sammen, der kommer
initiativer, udspil, som kan matche DSU's spændende og dristige tanker, som vi selvfølgelig ser frem til at få udfoldet og udviklet i de kommende måneder".
Men tilbage er, at spørgsmålet om velfærdsreform i min forståelse først og sidst handler om det, som var hovedtemaet i min tale i går, nemlig at vi investerer det fornødne tilstrækkeligt tidligt i, at fremtiden kan hænge sammen. Vi skal ikke definere velfærdsreform som, at man partout skal skære nogle rettigheder væk for at kunne få velfærden til at hænge sammen i fremtiden. Det kan sagtens være, der skal ske nogle ændringer. Det er jeg helt sikker på, der skal. Der skal f.eks. allerede af den grund

ske nogle ændringer af, at vi bliver nødt til at tænke igennem, hvordan vi forebygger en social turisme i forhold til nogle af vores ydelser i det store nye europæiske arbejdsmarked, der tegner sig.
Der er megen nytænknings-behov. Socialdemokraterne er ikke bange for at deltage i den nytænkning. Socialdemokraterne har ikke brug for at vente til 2006 med at melde ud, hvad vi mener. Så er jeg i øvrigt enig med Kristian i, at det handler om god service til alle. Det handler om indsats for at undgå, at to skoler, der ligger ikke ret langt fra hinanden, kan være meget forskellige i kvalitet. Det handler om at løfte de områder, de kvarterer, de skoler, der f.eks. er hårdest belastede af mange sociale problemer og mange indvandrere, der ikke har lært sproget godt nok.
Så handler velfærdsreform jo også om kommunalreform. Og der skal vi være indstillet på at gå langt ind i diskussionen, men på de præmisser, som adskillige af jer var inde på i diskussionen vi havde i går. Ole Stavad, Gitte Dam fra Børkop, Hans Jørgensen, Orla Hav, Bent Hansen, Kjeld Merstrand var inde på, at det her er jo en kompliceret, nuanceret diskussion. Der er ikke nogen ideal størrelse for fremtidens kommuner, som vi bare kan sige, sådan er det. Mens vi skal være villige til at diskutere, hvordan kan vi sikre meget bedre end i dag, at der bliver en ensartet service i alle dele af landet. At vi bidrager til en ordentlig regional balance og vi skal frem for alt som socialdemokrater være dybt optaget af, hvordan fastholder vi det demokratiske, folkevalgte element i spidsen for alle væsentlige offentlige servicefunktioner.
Der kommer til at ske noget på den kommunale inddeling. Fordi selvom vi alle sammen kan sige, der er vældigt mange eksempler også på forholdsvis små kommuner, der klarer sig bedre end meget store kommuner. Så er virkeligheden ude på det kommunale landkort, at der findes
adskillige små kommuner, der ikke er levedygtige og godt selv ved det og ikke er i stand til og rekruttere det mandskab, der skal til, den ledelse der skal til, de medarbejdere, der skal til for overhovedet at kunne deltage i konkurrencen om at levere en høj ensartet god service til borgerne. Så noget skal ske.
Socialdemokraterne skal være med i det. Men vi har vores klare holdninger, som udgangspunktet for det.
Leif Luxhøj var i snakken om den offentlige sektor inde på den borgerlige regerings eller de borgerlige regeringers forhold til skattevæsenet. Og nævnte som det sidste overdragelsen af selskabskontrollen fra Told og Skat til Erhvervsministeriet. Og jeg

må sige, at jer er enig med Leif i, at det er fantastisk, hvor meget skiftende borgerlige skatteministre fra Anders Fogh Rasmussen og frem har været optaget af at ødelægge det apparat, vi har til at sikre, at alle i forhold til regler og bestemmelser på en solidarisk måde kommer til at betale til fællesskabet. Jeg forstår det simpelthen ikke.

At en regering, der gerne vil have skattestop for almindelige mennesker, det kan jo være en meget god målsætning. Så ikke i hvert fald bruger al sin kraft på at sørge for, at dem der er mest velbjergede, dem der har de største muligheder for at lave transaktioner hen over grænser, de multinationale selskaber, der tjener ganske store penge i Danmark, men ikke betaler skat i Danmark, at de kommer til det. Og vi har jo hele diskussionen om de multinationale selskaber, ikke som en anklage fra Socialdemokraterne mod Coca-Cola eller nogen som helst andre for ikke at spille efter reglerne. Sandheden er jo meget mere, om jeg så må sige enkelt. Sandheden er, at det er et forhandlingsspørgsmål, hvor multinationale selskaber betaler skat i denne verden. Det er et spørgsmål, hvilke afregningspriser man beslutter mellem deres forskellige afdelinger. Og det kan der være mere end en mening om. Sagen er bare, at de lande, der gør sig den umage at sætte velkvalificerede revisorer og jurister ind for at få de multinationale selskaber til at betale skat - de får også penge af dem. Det kan de godt finde ud af i andre europæiske lande. Men vi har en træsko-regering, der går og fyrer de mennesker, der kan hamle op med de multinationale selskaber i diskussionen om, at de skal betale skat.

Peter Nielsen fra 11. kreds var inde på den kollektive trafik og jeg er helt enig, det hører med i registret af temaer, der vedrører investering i fremtiden. De nedskæringer regeringen laver, de fordyrelser i at bruge den kollektive trafik, som ligger i regeringens og Dansk Folkepartis

beslutninger og som slår igennem med så voldsom kraft nu - i kommende år også. De strider mod alle gode mål for fremtiden, hvad enten vi taler om miljø, eller vi taler om en ordentlig social byrdefordeling, for det er jo rigtigt, som Peter sagde. Det er først og fremmest, dem der ikke tjener så mange penge, det er de helt unge, de ældre, det er nogle af dem, der ikke har haft godt fast arbejde, som ikke har en bil i dagens Danmark og som er afhængig af offentlig transport, der er billig og effektiv. Derfor er det selvfølgelig også at disse grunde, en høj socialdemokratisk prioritet, men velfungerende offentlig trafik er også en god investering i en fremtid, der hænger

sammen for hele samfundet.
Arbejdsløsheden, arbejdsmarkedet har der været gjort mange bemærkninger til og af gode grunde. Tak til Hans Jensen fra LO, for din tale og for håndslaget til os. Vi har meget stærke fælles interesser i at dreje dette samfunds udvikling. Det er dansk fagbevægelses rygrad, der i hvert fald er nogen på den borgerlige fløj, de gerne vil benytte lejligheden til at knække. Og derfor tror jeg, at vi har en fælles meget stærk interesse i, at det ikke bliver 4 år til for den regering. Derfor også mange tak til Dansk Metals nye formand Thorkild Jensen. Tak for den konkrete, stærke, praktiske solidaritet med Socialdemokratiet, som du gav udtryk for. Vi skal leve op til tilliden. Vi siger tak for tilsagnet om et tæt samarbejde.
Vores arbejdsmarkedsordfører Jan Petersen var heroppe og gøre nogle bemærkninger både om regeringens forhold til forlig og om vore forestillinger om en fremtidig arbejdsmarkedsreform. Lad mig kort understrege det, Jan sagde. Vi har lavet en aftale med den nuværende regering, der hedder "Flere i arbejde". Det var ikke et oplæg, vi var dybt charmeret af, men vi gik ind i det på opfordring fra en samlet lønmodtagerfront også for at undgå, at værre ting skete. Vi havde forhandlinger, hvor ubehagelige stikpiller blev fjernet fra forhandlingsbordet om indgreb i dagpengesatser, om indskrænkning af persongruppers adgang til dagpenge. Og derfor er vi nødt til at sige til regeringen, hvis man vil fastholde, at kontanthjælpsmodtagere ikke skal have revalideringsydelse, at produktionsskole-godtgørelse skal forringes, og at de supplerende dagpenge skal fjernes fra en stor gruppe af løstansatte og lavtlønnede mennesker i det her samfund. Så er det i frontalt strid med de aftaler, vi har lavet med regeringen, og så har regeringen ved at gennemføre det i kamp med og i modsætning til Socialdemokratiet opsagt de forlig, vi har med dem på arbejdsmarkedsområdet.
Jan var inde på - andre også, Kaj Johansen fra Give, tror jeg det var, sagde også noget - om fremtidens arbejdsmarkedspolitik. Vi skal lægge, som Jan også var inde på en linie op med en helt ny arbejdsmarkedspolitik, med meget større omsorg og respekt for den enkelte ledige.
Rasmus Prehn var inde på nogle spændende betragtninger om nytænkning om arbejdsmarkedspolitikken derunder en vis åbning over for den radikale tanke om obligatorisk a-kasse. Det vil vi gerne diskutere med de Radikale. Vi vil i det hele taget meget gerne diskutere med de Radikale. Men det vil vi meget gerne diskutere med

dem også fordi det er på en eller anden måde ikke en fornuftig udvikling, vi har set de sidste år. Hvor flere hundrede tusinde unge ikke-forsørgere ikke har meldt sig i a-kassen, men kommer løbende hen til de kommunale bistandskasser og beder om penge, når de en gang i mellem bliver ledige, og så skal kommunerne trække af de penge, der skulle bruges til ordentlig børnehave, ordentlig ældreomsorg, til at sørge for forsørgelsen for mennesker, der kunne have forsikret sig selv. Derfor er der nogle vigtige diskussioner her. Jeg skal ikke konkludere på dem i dag, men også her apropos velfærdsreform, skal vi være åben over for at tænke anderledes.
Om arbejdsløsheden sagde Frank Jensen, "regeringen lærer ikke af 80'ernes fejl, men repeterer dem". Mads Panny Pedersen sagde, noget om ulighed, der vokser i denne verden, og til det kan man jo sige, når det gælder arbejdsløsheden, den første nødvendige forudsætning for at gå op i mod en større ulighed i vores samfund, er at vi går op imod arbejdsløsheden. Det er ikke løsningen på alt, men det er den nødvendige forudsætning for, at vi har en chance for at løse ulighedens problemer og fastholde et velfærdssamfund, der er i fremgang, der er i styrke og der tager hånd om den enkelte.
Jørgen Mørck sagde, at vi ikke har været klare nok, sådan forstod jeg i hvert fald dit indlæg, omkring hvad vi vil gøre ved arbejdsløsheden. Jeg synes egentlig, vi har været meget præcise om, hvad vi kan gøre både på det korte sigt om at fremrykke investeringer og satse på efteruddannelse og satse på det lange sigt om generelt at opruste vores investeringer i uddannelse og forskning. Men der er jo i diskussionen om arbejdsløsheden desværre mange bidrag fra denne regering til direkte ved egne beslutninger at forværre problemet. Vi har talt også i går om nedskæring på miljøkontrol og Arbejdstilsynet, fødevarekontrol o.s.v. Nu i dag også skattevæsenet. Et andet bidrag til at øge arbejdsløsheden er jo, at regeringen nu helt vil fjerne hjemmeservice for alle andre end
pensionister og det kan man jo mene alt muligt om, og hvorfor skal folk have tilskud til at få gjort rent, når de tjener mange penge? Vi kender alle indvendingerne omkring hjemmeservice. Men jeg vil bare konstatere én ting; den ordning har skabt en beskæftigelse for en gruppe, der har ligget i yderkanten eller uden for det egentlige arbejdsmarked. Den ordning har skaffet nogle indvandrere et arbejde og været et bidrag til den integration, vi ønsker. Og derfor er det tosset og i øvrigt ikke forbundet med nogen form for reelle besparelser og prøve at slette ordningen.

Bent Kristensen og Tina Cordrey var inde på nedskæringerne i de supplerende dagpenge, som regeringen kommer med. Som noget der vil forstærke arbejdsløsheden, noget der vil drive mennesker som i dag dog har nogen beskæftigelse ud i fuldtidsledighed. Jeg er fuldstændig enig i den beskrivelse og derfor vil vi selvfølgelig også gøre alt, hvad vi kan for at få regeringen fra det projekt, og vi vil også gøre alt hvad vi kan for, at de takter i retning af utilfredshed med forslaget vi har hørt fra Dansk Folkeparti, at det er noget, de holder fast i.
Så til integration. Udlændingepolitik, Først en tak til Anne-Marie Meldgaard, som også havde ordet i går, men en tak for den store indsat, der er gjort af Anne-Marie og Henning Hjort og partiets udlændinge og integrationsudvalg og mange, mange aktive partifæller i partiorganisation og gruppe, for at vi har kunnet få en afklaring på, hvad det er vi står for på de her områder. Det er blevet til nogle fremstillinger, en fortælling om, at vi er bare blevet enige med regeringen. Sådan er det ikke. Det er os, der er offensive i kravene om investering i kvartersløft, i skoleløft, en aktiv arbejdsmarkedsindsats, så integrationen omsider kan komme op i omdrejninger. Det er os, der sammen med resten af oppositionen i Folketinget vil benytte enhver chance for at komme med af med den diskriminerende og ubehagelige startydelse, som modarbejder enhver integration, som tvinger familier med fremmed baggrund næsten til at lave økonomisk kriminalitet, tyveri, lade deres børn stjæle, og modarbejder enhver bestræbelse for, at de skal blive en del af det danske samfund. Vi vil af med det. Vil vi af med det så hurtigt som muligt, og vi er glade for, at de fleste kommunale folk klart og dokumenterende understøtter vores synspunkt, hvadenten de kommer fra Socialdemokratiet eller Venstre eller andre steder.
Margot Torp var inde på nødvendigheden af at forske og udvikle i materialerne til sprogskolerne - det synes jeg var meget relevant med de eksempler, du nævnte. Det er jeg sikker på, at vores folk på det her
område vil tage med sig hjem fra denne her kongres.
Så er der tilknytningskravet. Tilknytningskravet har været nævnt af flere som et problem, som jeg hørte det især de groteske eksempler på udlandsdanskere, der ikke kan få deres ægtefæller med hjem, når de efter en årrække i udlandet vælger at vende tilbage. De problemer har vi en klar løsning på. Og jeg forventer, at vores ordfører og integrationsministeren meget hurtigt kan lave en aftale på de her områder, så vi kan få løst de groteske problemer, men så vi samtidig kan holde fast i

det, som er vores synspunkt fælles med regeringen, at vi ikke vil løse op, når det gælder indsatsen for at forebygge og undgå tvangsægteskaber og arrangerede ægteskaber.
Der var et par andre bemærkninger, som jeg tog til mig. Det var Kirsten Schalburg, der gav en meget klog analyse af, hvad det er, der sker, når 2. og 3. generationsindvandrere bliver mere fundamentalistiske end de forældre, der i og for sig gerne ville blive til en del af det danske samfund. Og bliver det, fordi de bliver afvist af os, fordi de ikke får lov til at komme ind og være med der, hvor vi andre er. Det skal vi tænke nøje over. Og det skal vi gøre noget ved. Tobias Gras var inde på usmidige forvaltninger af nogle af reglerne omkring rejsen hertil i studie- og konferenceøjemed f.eks. fra Serbien også det synes jeg, vi er nødt til at tage med i det videre politiske arbejde i forhold til integrationsministeren.
Hjemmehjælpen, Jette Buus Gravesen nævnte den forvridning, der er sket med tvangsudbuddet af hjemmehjælp til private - jeg var også inde på det i går.
Boligpolitikken har spillet en ganske særlig rolle i debatten. Rasmus Prehn understregede, hvor vigtigt det er at undgå nedskæringer. Byfornyelse, nybygningsomfang understregede også det, som jo er gode socialdemokratiske synspunkter, som også blev fremført senest af Lotte som boligminister omkring blandede boligformer, styrket råderet i det almennyttige byggeri. Det er klart, vi skal ikke bare sige nej til regeringens udstykningsplaner. Vi skal markedsføre vore egne ideer både om at få nogle boligområder, der er sammensat af mange forskellige boligformer, men også løse op i forhold til råderet i den gammeldags om jeg så må sige almennyttige del af boligbyggeriet.
Leif Luxhøj understregede vanviddet i udstykningsplanerne - og det har vi talt om. Det er vi enige om - det vil vi holde
benhårdt fast i.
Tommy Ronnborg var inde på, at vi måske ikke havde talt tilstrækkeligt om bæredygtighed i gårsdagens debat. Det kan jeg være enig i, men det skal ikke være et signal om, at Socialdemokratiet på nogen måde forsømmer eller må forsømme indsatsen for at få dansk miljøpolitik tilbage på sporet igen efter Hans Chr. Schmidts huseren.
Ligestilling har været nævnt i flere forskellige sammenhænge. Margot var inde på, at vi kunne lære noget af Sverige, og det tror jeg bestemt. DSUerne har haft en

udmærket - om jeg så må sige lidt alternativ ligestillingstilgang, som vi også kan lære noget af. Helle Eckeroth var så inde på, at vi måske skulle tvinge fædrene til at tage en større del af barselsorloven. Og det er jo en god diskussion. Den har virkelig fået folk op på stikkerne tidligere i det her parti. Det er en god diskussion, og det kan også godt være, at vi skal åbne for den pose og diskutere det igen, men jeg vil dog sige, at jeg tror, der er en ting, som i forhold til ligestillingen er vigtigere, og det er at vi benhårdt holder fast i kravet om, at der er en pasningsgaranti efter et halvt år, og vi benhårdt holder fast i, at perspektivet skal være højest 1000 kr. om måneden i betaling for børnenes pasning. Fordi det er ikke kun en "gaveuddeling" i forhold til småbørnsfamilier. Det er et helt afgørende bidrag til at sikre unge kvinder med en ikke særlig høj løn i udsigt en reel valgfrihed til at vende tilbage på arbejdsmarkedet.
Leif Luxhøj var også inde på spørgsmålet om politiforlig, retspolitik. Og lad mig gøre nogle enkelte bemærkninger om det her hen mod slutningen. Vi har jo fremlagt et velgennemarbejdet forslag til politiforlig med styrkelse på en række strækninger ikke mindst af nærpoliti. Et godt forslag, som er blevet fejet af bordet af Lene Espersen med en lidt arrogant bemærkning om, at det - og det må hun jo vide fra sig selv - at det kun er i opposition, at man kan finde på at foreslå flere politibetjente. Jeg tror, det er nødvendigt. Men jeg tror også, at man skal have megen omtanke om, hvordan det så er, man skal indrette politiet - hvad det er for nogle opgaver, man gerne vil have løst. For i belastede kvarterer specielt, men i det hele taget at skabe en større tryghed hos mennesker. Derfor er vi villige til at bruge nogle hundrede millioner kroner mere på politiet i et kommende politiforlig. Og jeg har meget svært ved at forestille mig, at den borgerlige regering skulle kunne løbe fra den udfordring. Men i det hele taget vil vi jo ikke lade os vifte af med, at vi er mindre optaget af tryghed, sikkerhed, retshåndhævelse end den nuværende regering. Vi er ikke slappe.
Vi er lige så harme over knivstikkeri og
voldtægt og andre modbydelige forbrydelser som alle andre, også den nuværende regering. Vi vil også insistere på, at de værste voldsmænd og urostiftere i visse kvarterer bliver fjernet - bliver interneret under stærkt pædagogisk opsyn og for nogens vedkommende et helt nødvendigt stærkt psykiatrisk opsyn.
Men vi skal aldrig nogensinde svigte i forhold til så også at behandle kriminalitetens årsager. Forholde os til de underliggende sociale problemer, oplevelser fra borgerkrige i Libanon, eller hvad det nu kan være, som kan være baggrunden for en

fuldstændig uacceptabel adfærd. Ikke for at undskylde den, ikke for at være svag i reaktionen på den, men for dog at prøve at forstå, hvad det er for nogle sammenhænge, vi skal bearbejde, hvis det her samfund skal blive ved med at være et af de mest trygge og et af de mindst kriminalitetsramte i verden.
Kære venner, læg mærke til, at jeg har ikke brugt et minut på at angribe andre i oppositionen på denne kongres eller i denne replik. Jeg mener, der er jo ingen grund til, at vi skal skygge for hinanden f.eks. S og R, når vi er enige om, at VK og Dansk Folkeparti er en håbløs konstellation. Derfor ved jeg heller ikke rigtigt, hvorfor jeg skulle angribes ovre fra det radikale landsmøde for noget, jeg ikke mener, og som alle der var i denne sal i går hørte, hvad jeg sagde om, og ved jeg ikke sagde.
Næste gang vil jeg meget gerne angribes for noget, jeg mener.
Men ingen, der kender mig, kan være det mindste i tvivl om, at jeg altid har været optaget af og i alt det vi gjorde i fællesskab under socialdemokratisk ledede regeringer fra 1993 og undgå generationstyveriet og nedbringe gælden og forhindre, at vi sendte regninger videre til vores børn og børnebørn, som vi skyldte at betale nu, mens vi - de store årgange stadigvæk var aktive på arbejdsmarkedet. Det mener jeg naturligvis ikke noget som helst andet om i dag, end jeg gjorde for to år siden, eller for fem år siden. Og der ligger også i alt, hvad Socialdemokratiet har foreslået også i den forløbne uge i Folketinget omkring finansloven. Et klart svar, der lever op til de forudsætninger, der sikrer, at vi nedbringer gammel gældsbyrde. Det eneste, jeg har udtalt mig om - og det ved I, fordi vi var her sammen i går, det er, at den borgerlige regering splitter ad de gode forudsætninger, om hvordan beskæftigelsen og gældsafviklingen skulle udvikle sig frem til 2010. Vi skulle fjerne en stor del af gælden, men den bliver mindst 70 mia. kr. større end beregnet på grund af den borgerlige politik. Vi skulle skaffe 85.000 flere arbejdspladser, men foreløbig er der tabt 50.000. Og som
jeg sagde til TV-kanalerne i går aftes: Den eneste chance, vi kunne have for at vende tilbage på det sunde spor for dansk økonomi var, hvis der kunne ske et trylleri, så denne regering var forsvundet ved daggry i dag, og Marianne Jelved og jeg kunne få lov til at tage den tråd op. For hvis de folk skal fortsætte to år til, så kan ingen magt på jorden med en så stor afsporing af dansk økonomi og beskæftigelse og gældsafvikling bringe det tilbage på rette spor allerede til 2010.
Vi kunne gøre det nu - ja - men der er altså 94 mandater i vejen for, at vi kan gøre det.

Jeg vil slutte med nogle få bemærkninger om partiets tilstand. Leif Luxhøj sagde, at for et halvt år siden troede han ikke på, at vi kunne banke de andre - det troede han på nu. Det gør jeg også. Niels Erik Nielsen fra Helsingør sagde, at vi har en stor åben bane at spille på. Preben Gøttsche var inde på at der jo da udkommer positive meningsmålinger også en i dag, og at VK vil blive fældet på deres egne gerninger. Og så var jeg selvfølgelig særlig glad for den tillidserklæring, der lå i kobbermønten fra Knud Egon Poulsen fra Herning, men også hans understregning af, at vi skal satse på den interne debat i vores parti som drivkraft for at få det tilstrækkeligt stærke alternativ til den nuværende regering.
Tak fordi ikke en eneste af jer gik i selvsving over en bog, der vist nu er afdramatiseret. Jeg synes, at der i den forløbne uge måske var nogle medier, der gjorde sig en helt usædvanlig umage for at få lavet uro og holdt den vedlige omkring nogle sætninger. Og det kan man selvfølgelig - det er der nogen, der synes er sjovt - altid dreje i retning af angreb på min troværdighed. Det var jeg selvfølgelig ked af. Jeg synes ikke, det var fair. Men man kan selvfølgelig ikke undre sig over, når man så læser morgenens aviser her, at nogle af de samme medier efter en uges indsats kan måle, at attentatet i et vist omfang er lykkedes. Det tror jeg nok skal gå over. Men jeg vil sige helt stilfærdigt til jer partifæller: I har været nogle rigtigt gode kammerater på den her kongres frem til nu. Jeg tror, det vil fortsætte.
Jeg tror også, at vi har den der fælles forståelse, at der altid er nogen, der har en politisk eller kommerciel interesse i at få en socialdemokratisk formand i gyngen og få ham til at stå i et dårligt lys i befolkningen. Jeg håber, at vi i de kommende storme - og de kommer jo - kan stå ligeså stærkt forenede, som vi har været i debatten på denne kongres. I har sagt det med rene ord: I vil ikke nære nogen mistillid. Vi har tillid til hinanden. Vi har ikke nogen fløjkampe, og jeg vil ikke bankes ind i et mønster, hvor jeg
skal anerkende, at Socialdemokratiet er en løs koalition af forskellige fraktioner. Sådan opfatter jeg det ikke. Sådan kan vi ikke arbejde med det.
Sådan kan vi i hvert fald ikke arbejde med det, når vi nu har besluttet os for, at vi vil vinde. Vi SKAL have banet vejen for den socialdemokratisk ledede regering på den førstkommende valgdag. Og jeg er helt sikker på, at det kan vi også, hvis jeg passer mit arbejde, og hvis I alle sammen i de kommende måneder, som I har gjort det på denne kongres, giver mig den autoritet, som ikke kan findes ved ordrer, ikke kan

findes ved beskeder, ikke kan findes ved krav til den enkelte, men kun kan findes i den enkeltes klare forståelse af nødvendigheden af en opbakning om et stort og fælles projekt.
Det har I gjort flot i debatten på kongressen. Og herfra kan intet vælte os af pinden - nu går vi direkte frem mod målet: En ny regering, en anden politik ved førstkommende valgdag til Folketinget.
Tak for en god debat.